

Repülők és frekvenciák szárnyán

COOKY A FRANCIA KAPCSOLAT AZ ÉGEN ÉS AZ ÉTERBEN, AKI MAGYARNAK IS ÉRZI MAGÁT

Szelba Christian George néven jóval kevesebben ismerik, mint Cooky-ként. A francia-magyar rádiós műsorvezető és lemezlovas művésznevét még Franciaországban kapta, ahol felnőtt, de Magyarországon is büszkén viseli, a másodlagos jelentésén csak nevet. „Jól van, maradhat” – gondolta, mikor húsz éve hazánkba költözött – és itt is ragadt, noha még Buenos Airesben is él rokona. Médiakarrierje mellett minden szükséges vizsgát letett ahhoz, hogy utasszállító repülőgép pilótája legyen, sőt még az Air France pilótafelvételién is megfelelt, de... Mindjárt elmeséli. Kedvenc itala a hideg kóla, egyik kedvenc étele pedig a palacsinta cukorral, a konyhájukban egyébként is főleg magyar ételek sülnék-főnek. Párjának, a nála 27 évvel fiatalabb Debórának köszönhetően, akivel két kisgyermek boldog szülei. Cooky közel ötvenévesen lett apuka, és élvezi!

Szerző: dr. Szász Adrián

Fotók: ifj. Nagy György

Smink: Kátai-Pál Edina

– Tényleg Al Pacino a kedvenc színészed? Miért pont ő?

– Borzasztó komoly színész, zseniálisakat alakít: Keresztapa, A sebhelyesarcú, Az ördög ügyvédje... És emellett nincsenek botrányai, normális életet él. Hiányoznak ma az ilyen sztárok. A franciák közül a komikus Christian Clavier-t vagy a klasszikus Jean-Paul Belmondót is nagyon szeretem.

– Mennyire érzed magadénak a francia kultúrát, divatot, gasztronómiát?

– A divatot nem annyira követem. Tudom, hogy a sznobok

imádják a Louis Vuitton-t, de az nem az én világom, szerintem még egy Louis Vuitton bőröndre is hitelt kellene felvennem... Jean Paul Gaultier mondjuk menő, és a parfümök is nagyon ügyesen csinálják! A gasztronómia viszont sokat alakult, most mindenhol a modern kajak hódítanak.

– Milyenek a francia emberek?

– Lassan húsz éve Magyarországon élek, ezalatt biztosan változtak. De az is biztos, hogy a francia nép büszke a nemzetére, a hatodik legerősebb ország a világon, ami „nem

rossz” helyezés. És az országban minden van, ami kell! Aki a meleget meg a tengert szereti, annak ott van délen a Côte d’Azur, aki síelne, az mehet az Alpokba, a Pireneusokba. Aki nyugalomra vágyik – vagy kastélyokra –, annak meg irány a Loire völgye! Komplet ország, ahonnan semmiért sem kell külföldre menni.

– Három kilométerre Párizstól – lényegében Párizsban – nőttél fel, mi akartál lenni gyerekként?

– Mindig imádtam a zenét, a rádióműsorokat és a repülést. Nem voltak nagy vágyaim:

zenélni, rádióban dolgozni vagy pilótának lenni. Nem akartam hollywoodi sztárrá vagy híres focistává válni, azok az irányok tetszettek, amikben most is mozgok.

- A többiek mit csináltak a családban?

- Testvérem nincsen, édesapám - szegény már nem él - zenész volt, édesanyám pedig közjegyző. Ő francia-görög származású, ma is kint lakik. Apukám '56-ban ment ki a forradalom után, és az egyik koncertjén anyukám is ott bulizott, így találkoztak. Szaxofonon, klarinéton és fuvalán játszott, tőle örököltem a zene szeretetét, régebben én is zongoráztam, doboltam.

- Édesanyád révén akkor Görögországhoz is van kötődésed?

- Sajnos nincsen. A nagyapám görög volt, és én is imádtam Párizsban a szirtaki nevű táncot, de nem jártunk még Görögországban. Ha elmúlik a COVID, szeretnék eljutni oda, ahol a papám született.

- A zenében hogyhogy a DJ-vonalon kötöttél ki?

- Az a rádiózás mellett adta magát. Kiegészíti egymást a két munka, a rádióban is zenéket keverek.

- Mennyire voltál odakint országosan ismert?

- Annyira semmiképp, mint most Magyarországon, de volt nevem, az első számú zenei rádiónál dolgoztam, amit hatmillióan hallgatnak naponta. Nagyon jó iskola volt számomra.

- Nem bánod, hogy nem ott teljesedett ki a karriered?

- Dehogy! Ha nem szeretnék nagyon Magyarországon élni, már rég visszamentem volna.

KICSIT AL PACINO, KICSIT TOM CRUISE

- Mit tudtál Magyarországról, mielőtt idejöttél?

- Sokszor jártunk itt kiskoromban, minden második nyáron eltöltöttünk itt két-három hetet. Ismertem Budapestet, tudtam, hogy van egy nagy tó, a legnagyobb Európában, a Balaton. Édesapám Alsóörsön született, én később ott is diszkóztam. Fura volt, hogy annak idején a határon - a politikai helyzet miatt ugye - katonák fogadtak, és hogy az utakon csak Trabantot, Wartburgot meg Ladát láttam, de ennek is jó hangulata volt, egy nyugati embernek valahogy ez is bejött!

- Párizs után Miskolc - ahová először költöztél - azért elég nagy váltás. Hogyan élted meg?

- Jól. Párizs számomra a világ legszebb városa, nem véletlenül megy oda évente több mint 40 millió turista. De amikor harminc éven át ott élsz a „betonban”, éjfélig ülsz a dugóban, megunod. Miskolc 150 ezer lakossal szinte kikapcsolódást jelentett, noha nem tudtam, mit hoz a jövő, kipróbáltam. Jólesett végre nyugibb helyen lakni, Lillafüred meg Miskolctapolca ráadásul nagyon szép is.

- Volt, ami vagy aki hiányzott?

- A szüleim és a jó barátaim persze, de édesanyámmal minden nap beszélgetek Skype-on, a barátok pedig vagy jönnek, vagy én megyek hozzájuk, azaz nem szakadt meg a kapcsolat.

- Hogyan boldogultál a magyar nyelvvel?

- A világ legnehezebb nyelve! Sokan bántanak, amiért még

mindig nem beszélem jobban, de édesapám húszévesen költözött ki, 58 évet élt kint a haláláig, és ő sem beszélt tökéletesen franciául. Ez a két nyelv egyszerűen nem kompatibilis. Egy francia szépen beszél az olaszt vagy a spanyolt, mert azok is újlatin nyelvek, az angolt már kevésbé, a magyarról ne is beszéljünk! Hogy mit szenvedek a mai napig a tárgyesettel, meg azzal, hogy „a” vagy „á”... Hát, melyik nyelvben van még ilyen betű, mint az „sz” vagy a „cs”?! Szóval lehet bántani, de tudok sok példát, akik legalább egy évtizede élnek itt, és feleannyit sem beszélnek. Aki kritizál, az meg lehet, hogy egy pohár vizet jégkockával sem tudna kérni angolul. Volt, hogy ezt teszteltem is. Akkor nekem mit dumál?

- Szerintem jól beszélsz. Tankönyvekből tanultad meg végül, vagy az életben, az életből?

- Az élet tanított meg: figyeltem, ahogy körülöttem beszélnek, illetve olyan filmeket néztem magyarul, amiket előtte franciául már láttam. Mindent megérték a híradóból is, ez már egy szint a boldoguláshoz. Egy csomóan szerintem a felét sem értik egy BBC- vagy egy CNN-híradónak...

- Nyilván nem csak kritikusaid vannak. Az utcán sokan felismernek, megállítanak?

- Nem akarok nagyképűsködni, de nagyon sokan, a legtöbben szelfit kérnek. Most voltunk Siófokon és Balatonfüreden, a barátaim már unták, hogy tízméterenként meg kell állnom. Vevő vagyok rá, de most a COVID miatt mindig mondom, hogy tartsunk távolságot. Van két kisgyerekem,

nem akarok kockáztatni. Néha úgy érzem, mintha Tom Cruise lennék. Láttak a tévében, mosolyognak, szeretnek.

– Gondoltad volna húsz éve, hogy egyszer idáig jutsz?

– Á, nem... Sosem álmodtam arról, hogy a tévében, az újságokban szerepeljek. De szerencsés vagyok, és büszke arra, hogy sosem volt botrányom Magyarországon – pont, mint Al Pacinónak! Rólam biztos nem olvasol olyat, hogy ittasan vezettem, verekedtem vagy megcsaltam valakit. Ilyet nem is fogsz!

DUBAI, MIAMI HELYETT: TÖKÖL

– A tévés szereplés sokkal nehezebb volt, mint a rádiós?

– Hú, nagyon izgultam! Még Alföldi Róbert egyik műsorában kezdtem, úgy izzadtam, hogy a reklám alatt tízpercenként mindig jöttek oda sminkelni. Beszélni sem tudtam még így, Alföldi nagy név, nézők ültek a stúdióban, legalább tíz kamera dolgozott. Mondom, Jézusom, mindjárt elájulok!

– De megoldottad, azaz bírod a kihívásokat. Gondolom, ez pilótaként sem jön rosszul...

– Imádom a repülést, ez egyfajta betegség. Ha valamit nagyon szeretsz, akkor abban nem látsz akadályt, nehézséget. Pedig az engedélyek megszerzéséhez rengeteget kellett tanulni. Kis túlzással bárki tud repülőgépet vezetni, aki érzékeli a háromdimenziót, de olyan sok elmélet van: légi jog, meteorológia, műszertan, motortan, aerodinamika... Ezek kicsit nehezek voltak, de sikerült!

– Hány évesen kezdted, és még mindig vannak benne terveid?

– 38 évesen, azaz nem túl korán. Viszont voltam az Air France-nál felvételizni – sikeresen! Csak most a COVID miatt 3 év várakozás van... Tudod, ez egy nagy, ötcsillagos légitársaság szigorú követelményekkel. Megfeleltem a háromkörös kiválasztáson, de három év múlva már nem biztos, hogy lesz rá kapacitásom, azért mindenki öregszik. Sok pilótát elbocsátottak most a vírus miatt, és szerintem azokat fogják előbb visszavenni, akiknek van tapasztalatuk. De önmagában az, hogy igent mondtak rám, óriási siker! Van nekem a rádió, a tévé, a DJ-vonal meg a két gyönyörű gyerekem, azaz jól érzem magam. Nem kudarcs, ha végül nem szállíthatok majd utasokat, de van egy kis hiányérzet.

– Ahhoz azért valamiről le is kellene mondanod, nem?

– Nagyon rugalmas a társaság, lakhattam volna Magyarországon úgy, hogy három napot repülök, négyet nem, azaz megtarthattam volna a médiás feladataimat is.

– Más tulajdonságok kellenek a repüléshez és a médiához?

– Egyikben sem szabad lustának lenni. Sok lemondással jár megszerezni a papírokat, és nem is olcsó mulatság. Én például nem Dubaiba vagy Miami-ba jártam szelfizni, hanem a tököli reptéren töltöttem a telet meg a nyarat. De nem is tudtam volna Dubaiba vagy Miami-ba menni, mert minden pénzemet ebbe tettem. Nyolc éven át, mert ugye dolgoztam is közben. Aki nincs benne, el sem tudja képzelni, mennyi

az a 300 óra repülés! Mintha egyvégtében majdnem két hetet fent lennél éjjel-nappal a levegőben. Aztán amikor nem volt pénzem a következő engedélyre, várnom kellett, s dolgoztam, amíg félre nem tettem.

– Az előbb arra is ki akartam lyukadni, mik a jó és a rossz tulajdonságaid.

– A páromtól kellene megkérdezni, de szerintem a rossz is, és a jó is az, hogy makacs vagyok. Valamikor jó makacsnak lenni, valamikor nem.

– Debórával hogyan találta-tok egymásra?

– Ugyanúgy, mint a szüleim! Dolgoztam DJ-ként egy szórakozóhelyen, ő pedig ott táncolt mint profi táncosnő. Hároméves kora óta táncol, hétvégénte könnyebb pénz volt neki house-ra vagy dance-re ropni, mint argentin tangóra vagy rumbára. Ott találkoztunk, és bum! Szerelem első látásra.

– Miben áll a titkok, amivel a 27 év korkülönbséget áthidaljátok?

– Igazi szerelem és kompromisszum. A két gyönyörű gyerek pedig nagy feladat, de szerintem ügyes szülők vagyunk. Debóra a legjobb édesanya, akit valaha láttam! Nem fáradt, nem hisztizik, mindig ott van a két kicsi mellett, akik boldogok vele. És ha ők boldogok, akkor én vagyok a legboldogabb a világon!

POFÁTLANSÁG LENNE TÖBBRE VÁGYNI

– Más így, jóval negyven felett apukának lenni, mintha mondjuk húszévesen történt volna meg?

– A férfiak valahol buták, hiszen negyvenéves korukig általában buliznak, jó cipőket meg kocsit vesznek, utazgatnak, élnek a fiatalságot. 40 felett aztán rájönnek, hogy de jó lenne most egy család, egy kisbaba. Ilyen a biológiánk, ilyenek vagyunk. Egy nő meg már 20-25 évesen elkezd gondolkodni azon, hogy most kellene szülnie, ha több gyermeket is szeretne, meg hogy később már nehezebb leadni a kilókat. Nekünk pont jó, hogy Debi 24 lesz, én 50 vagyok, ő viszont „előretolta” magát 35 évesig, én pedig visszahúztam magam ugyanaddig. Így működik, hogy középén találkoztunk. Nagyon

okos nő, jól látja a világot, sok 35-40 éves anyuka megirigyelné, ha látnák, hogyan csinálja. Példakép!

– Melyik gyerek kire hasonlít inkább?

– Külsőre a két és fél éves Kevin inkább rám, a 11 hónapos Nátán Debórára. Belsőre keveredünk bennük, valamikor engem, valamikor őt látjuk meg. Magyarul jól összehoztuk őket!

– Apukaként is van idő sportolni, vagy honnan ez a fittség?

– De jólesik, amit mondasz! Vigyázok magamra, nem eszem túl sok zsíros kaját, bár egy-két kilót még le kellene dobnom,

mert negyven felett jönnek a kilók, mint a másodpercek. Nincs időm sportolni, de a két gyerekkel végül is van mozgás: otthon órákon át pakolgatom fel Kevint a kismedence szélére, hogy ugrálhasson be a vízbe. Ez felér egy fitness-edzéssel, utána olyan a karom, mint Sylvester Stallonénak. Imádtam amúgy focizni, Franciaországban kapus voltam. Sokan azt hiszik, a kapusok lusták, de azért én emlékszem, milyen tréningeket tartott a kapusedzőnk... Brutálisakat!

– Nézni milyen sportágot szeretsz?

– Focit! Paris Saint-Germain-szurkoló vagyok, ott születtem,

az az én csapatom. Voltunk már kint a stadionban is, az egész családnak tetszett, ahogy 50 ezren szurkolnak verekedés, balhé nélkül. Ott focizik egy Neymar, egy Mbappé, elég komoly „kis” csapat... És imádom a Formula-1-et is!

– Nemcsak fitt vagy, hanem mindig napbarnított is. Ezzel kollégáid, Balázsék szoktak viccelődni a reggeli műsorban. Meg azzal is, hogy biztos te hagyd ott a „szexi nős” háttérképeket a laptopon...

– Szexi nő? Kizárt! Csak ugyanolyanok, kollégák vagyunk. Azt az előző műsorvezető hagyhatta ott, én nem szoktam ilyet nézegetni... A barnaságról pedig: nézz meg pár képet rólam télen, akkor elég sápadt vagyok. De a görögös beütés miatt, ha picit fúj a szél, már barnulok, ilyen a bőröm. És sokat vagyok kint a kertben, az udvaron. Nyugodtan írd meg: Balázs nem tud barnulni, úgyhogy féltékeny rám!

– Franciaországba szoktál hazajárni?

– Most a COVID miatt nem, amúgy évente körülbelül négy hetet kint töltök, több részletben.

– Magyarországon mi a kedvenc helyed?

– Budapest fantasztikus, minden országba kell egy ilyen nagyváros. A Duna, a Halászbástya, a Citadella, a Parlament... Hát, milyen csodálatosak, ne vicceljünk! És imádom a Balatont is. Érdről, ahol lakunk, pillanatok alatt lent vagyunk Siófokon, vagy ha nyugisabb tempóra vagyunk, Füredet vesszük célba. Tihany is gyönyörű!

– Akkor most már itt is tervezed a jövőt?

– Szeretek itt élni, a két gyönyörű gyerekünk magyar,

itt születtek, de hogy mi lesz öt év múlva, ki tudja, barátom? Lehetséges, hogy megvesszük Miami-t. Nem lehet tudni... A viccet félretéve: nem tervezünk költözni, Debi nagyon családcentrikus, itt vannak a szülei, a két testvére, a nagyszülei. És lassan húsz év után – ha nem bántok meg vele senkit – én is egy kicsit magyarnak érzem magam.

– Van még olyan álmod, ami nem teljesült?

– Nincsen. Megvan mindenem! Csak azt kérem a Jóistentől, hogy egészséges maradjon mindenki, akit szeretek. Van szép házikónk, nem egy kastély, de tökéletes hely. Boldogok vagyunk, szeretjük az életünket és az életformánkat. Pofátlanság lenne annál többre vágyani, mint ami nekünk van!